

LAPVÉG

Na, én most jól meg fogom dicsérni a rendőrséget. Ne lepődjenek meg ezen, jól vagyok, elmém tiszta, nem tartanak sakkban a múltammal, jelenemmel, jövőmmel. És nem is általában fogom jól megdicsérni a rendőrséget, hanem konkrétan. Megvan rá ugyanis az okom.

Történt, hogy Franciaországba készültem. Csütörtök este tizenegykor készültem, hogy pénteken délelőtt tizenegykor induljak. Ám feleségem, útlevelemet lobogtatva, belobogott a dolgozószobába, ajtó maradt mögötte feldúltan nyitva, s közölte, útlevelem immár hetekkel előbb lejárt. Fuccs Páris, fuccs Moulin Rouge, fuccs Szajna, fuccs fekete-piros szajhák... És én elindultam bávatagon a bárskeresény lángoló ajtaja felé, hogy legalább vörösborosan fuccsoljak be, amikor...

H. Péter barátom, ki ott üldögélt a fotelomban (fotelemben) éppen, tette szánta el magát: felhívta a nullahetet. Majd grabancon ragadott, elszállított az Andrassy út kilencvenvalahányba, ott berimánkodott a kapusnál, ott leültetett a harminc-negyven kialvatlan, hálósákos, elgyötört és éhező, útlevelét váró ember közé, szerzett egy éjjelnappali postáról úrlapot, lefényképeztetett egy földszinti automatával, okmánybélyeget ragasztatott egy ablakocskára a papíron (honnan vette?), majd gitárját meglóbálva magamra hagyott. Én pedig éjjel kettőkor máris egy vékonyka asszonnyal ültem szemben az egyetlen ügyeletet tartó szobában. Fáradt, kialvatlan asszonyka, kintről behallatszott a rögtöni útlevelük késése miatt morgó emberek elnyújtott üvöltése (volt, aki három hete várt, saját bevallása szerint). Enyhe, de fenyegető demokratikus dörömbölés. Én elmondtam, ő ingatta, felírta, nem reménykedett, hazaküldött, megpróbálja, hátha, de reménytelen, megerősíti. Átlépkedtem a hálósákos alvókon, át a kapuban bóbiskolókon, át a sorstársak szerencsétlen lépcsőfokain...

Reggel kilenckor ismét ott, és a kezembe nyomtak egy vadonás új, kecses kis útlevelet, benne egy kialvatlan briganti rám hasonlító fényképével. Ránézek az asszonykára, aki egy pillanatot sem aludt éjszaka, és látom, hogy örül. Hogy boldog ő is. És reflexszerűen megölelem, megcsókolom – hagyja. Asszonyom, ha jelent Önnek valamit: meleg szeretettel gondoltam Magára – életemben először rendőrré így – a Szajna valamelyik hídján állva, belenevetve a szélbe.